

гали спати а на молитву не забували. І Бог потішав нас і підпоміг і вивів з біди. Ой не забуваймо на Бога, бо если Він не виведе дітей України з недолі, то ніхто нам не допоможе, ніхто не заступиться за нами! (вбігає Марійка).

Марійка. Як ся маєте Галю. А що, нема більше нікого у вас?

Галя: Десь, що лиш не видно Романа. Пійшов до війта, і таки зараз мав вернути.

Марійка: Та бо то сьогодні вечером проба співу в читальни! Пійдете Галю?

Галя: Радаб я пійти, та трудно буде, Мартуся нездорова, кашляє дитина, брати зі собою не можна, а в хаті нема кого лишити. Щоби дядько Микетей прийшов, то при нім Мартуся бавиться, а так самої дитини лишити не можна.

Марійка: Галю, мусим найти дядька Микетей. Як вас нема, то і проба мені не мила. А сьогодні мусим заспівати на славу. Мені чогось так легко на серцю, начеб...

Галя (перебиває): Антін привести має завтра в старости! Що?

Марійка: Та бо Галю виговорюєте Бог знає що. Де мені до старостів!

Галя: Якось воно буде, і твій четвер не далеко. Таке то наше дівоцтво, як того перше веснянне сонінко. Ледво що блисне, а знов покриється